

JUNG, JOHAN LAURENTII

Christelig och enfaldig lik predikan, när
then äreborna ... nu mera saliga
matronan Margaretha Colling,
wälförtiente kyrckoherdens i
Stenqwista och Ärila församlingar ...
Ambros Fredengrens högtälskel

1737

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

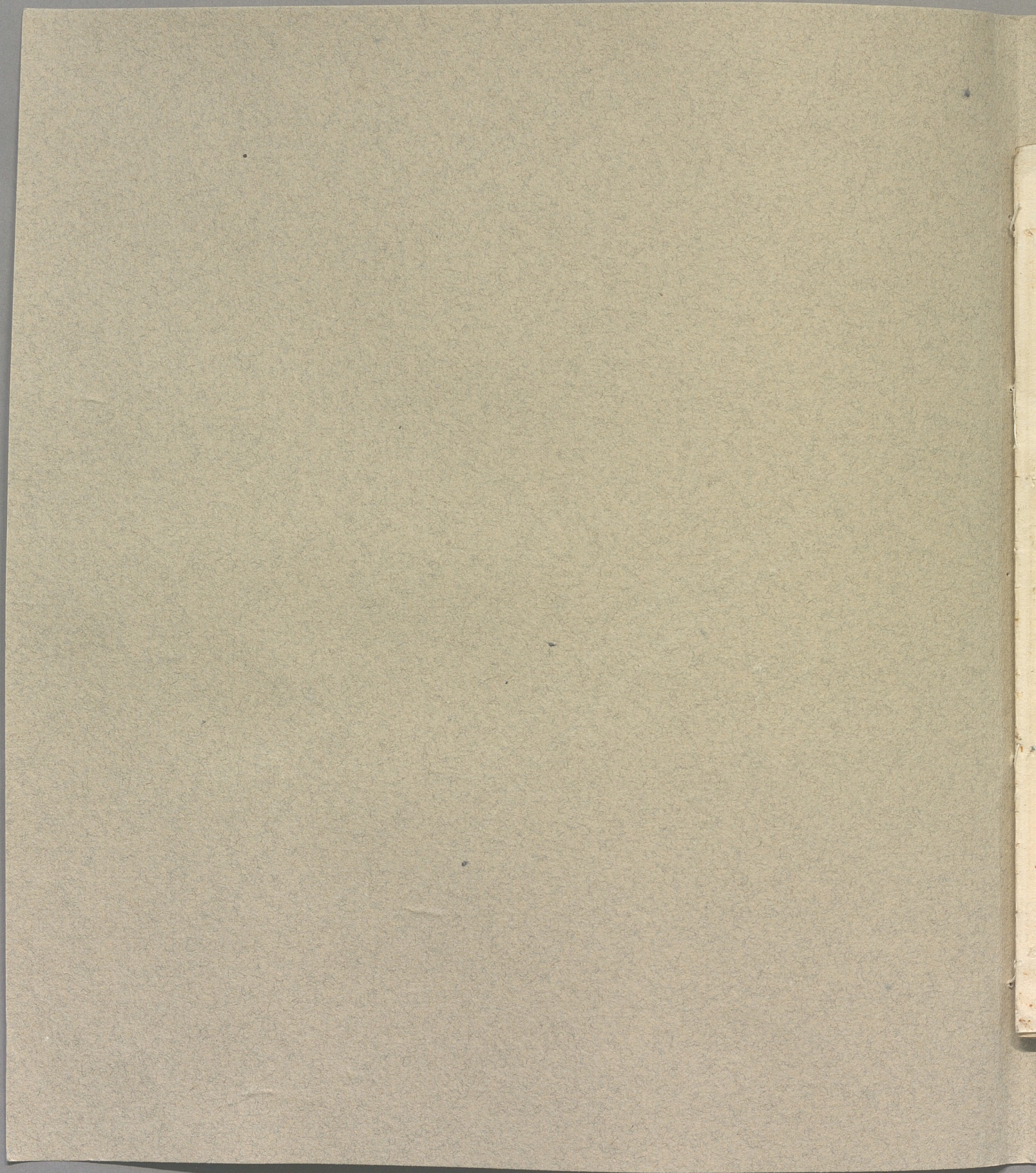
Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

COLLING, M.

Likbæret.
Före 1900.
1700-1829

Christelig och ensaldig

Sitt **Bredikan,**

När

Ehensireborna, Dygdadla och Gudsfruktiga,

Än mera

Saliga **MATRONAN**
MARGARETHA
COLLING,

Wälförtiente Kyrkoherdens i Stenqwista
och Årila församlingar,

Ärewärdige och Höglärde

Herr **AMBROS**
FREDENGRENS

Sögtålsfeliga Söaka

med al tilbördlig heder, i förnämt Folks närvaro,
blef begrafwen i Stenqwista Kyrka

Den 5. Maii 1737.

Hållen af

JOHAN L. JUNG.

Præpos. och Pastor i Jäder och Warfwa.

STOCKHOLM,
Tryckt hos **BENJAMIN CÖTTLIEB SCHNEIDER.**

I Guds Faders , och Sons , och thenes
 Helige Andes Namn. Amen!

Sörberedelsen :

SVi tänker man ej ther uppå, mit
 i döden wi här stå. Så sunga wi uti
 en Lidsång, och är beklagligt och farligt,
 at en dödlig Människa ej betänker sin
 dödlighet, at wi nödigt och sällan tän-
 ka ther uppå, mit i döden wi här
 stå; förthen skull wil jag i. **J E S U**
 namn, til en begynnelse af vårt gudeliga förhafwan-
 de, anföra Mosis bön hos Konung David: Lär oss be-
 tänka, at wi dö måste, på thet wi måge förstan-
 dige warda. Psalm. 90, 12. Wäl wiste Konung David,
 at han war dödelig, och hwar och en människa wet med sig
 äfwen thet samma; men ändå beder han: Lär oss be-
 tänka, thet är: noga besinna och lägga på hertat, så
 at betänka är af större eftertryck än blott tänka; lär oss
 råfna

räkna våra Dagar, så at wi betänka thetas afstogande, huru wi ju närmare och närmare nalkas til thet sista målet, och således ey inbilla oss långt lif, utan söka then mer än nödiga wisdomen, at wi måge warda förståndige i vår dödlighets betraktande; lärande ther af, at med Christelig försigtighet wandra i thenna werldene. Ehwart wi eljest wända våra ögon, siang wi tilfalle och orsak, at tänka på döden. Se wi up åt Himelen, så komme wi ej i thetta vårt warande syndiga tilstånd i Himelen; men imedlertid wi i trone afbida vår Himelsfärd, låta wi vår omgångelse wara i Himelen, sådan wi wänta vår Frälsare **JESU** **CHRISTUM**, hwilken vår sköpliga Lefamen skal förklara. Phil. 3, 20.

21. Se wi ned åt jordene, så måge wi tänka på Syrachs Klage Ord: En usel och jämerlig ting är med alla menniskors lefwerne alt ifrån moderlifwet, in til thes the i jordena, then alles vår moder är, begrafne warda. Syr. 40, 1. Ja, tänk på honom, så som han är död bleswen, så måste tu och dö: Jag går borde mig, i dag tig. Syr. 38, 23. Se wi på oss sielfwa, och betrakta vårt tilstånd, så sinna wi många sjukdomar och plågor, som giöra vårt lefwarne bittert, och förtära Lifskrafterna, som Syrach talar: här är altid sorg, fruktan, wäntan och på sistone döden. Syr. 40, 2. Thet war då icke utan orsak, at Moses bad: Lär oss betänka, at wi dö måste, thet är: Lär oss nogga och wäl efftersinna vår korta lefnads tid, hwilken snart går förbi, lika som wi flugo bort. Psalm. 90, 10. Ja, lika som söfvolks resa, ehwad the giöra, sofwa eller waka, så går dock Skeppet fort. Salige äro wi på

på resan til ewigheten; om wi hafwa Jesum om bord, thet är: i våra hiertan, och alla dagar äro resfärdige, at wandra utur tiden i ewigheten, utur jämerdalen til frögdensalen, ifrån jorden til Himelen; Men olyckelige, om wi likt et ej resfärdigt skep, som af storm ryckes löst, i vår säkerhet, af en hastig och oförmodelig död öfwerfallas, och sänkas i et diup, thet ingen botn uti är, Psal. 69, 3. och hwar ifrån är ingen förlossning, ty

När som wi tänke som minst uppå,
Så kommer en gäst, som klappar och slår,
Ehen wi plåga döben falla.

J anseende så wäl til thenna mångom plågande snickeliga tiden/ som och i erfarenhet af så mångas dödeliga och offra helt oförmodeliga fränfallen, måge wi och af hieztat alla bedia: **H**Erre, lär oss betänka, at wi dö måste. När en litiga bediare blef frågad, hwarföre han så mycket bad, swarade han: Jag måste dö: så må och hwar och en gierna säga: Jag wil läsa och bedia, ty jag måste dö. **H**Erre lär mig dock, at thet måste få en ända med mig, at mit Lif et mål hafwa, och jag hädan måste. Psal. 29, 5. Ja, innerligen wil jag ropa til min **G**UD: Uppehålt mig **H**Erre i en san Gudsfruktan, at jag må Christeligen lefwa och saligen dö.

Et saligt afsked mig förlän,
O **G**UD, af thenna werlden,
När jag skal dö och fara hän
Ehen dyra sista färden.

Neck! låtom oss ej lika angelägit wara, om wi äro beredde eller oberedde, om wi bedia eller intet bedia; När krogen ej längre kan hårbärgera siäten, ögonen ej mera se,

drönen ej mera höra, munnen ej mera tala, om då then
 odödeliga själen må finna hårbärge i the himelska bo-
 ningar, eller icke. Wi lefwa nu så länge som GUD beha-
 gar, och wandra på then wägen, som förer oss til ewighe-
 ten, ja, til Christi Domstol, så gäller ej lika, om wi äro
 bot- eller obotfärdige, jordisk- eller himelsk sinnade, om
 wi wandra på smala eller breda wägen; Matt. 7, 13. 14.
 Thet är menniskomen förelagt en gång dö, och se-
 dan domen. Hebr. 9, 27. Hur glade skulle the fördomde
 wara, om the fingo åter komma til thetta lifwet, at ångra
 sit säkra och syndiga lefwerne? men för them är ingen nåd
 i ewighet at förwänta, emedan the försunnat och förak-
 tat nådenes tid och Herran; thet må då röra våra hertan
 hwad wi singa i Psalmen:

O Ewigheit, tin längd mig fast försträcker,
 Som början har, men ändan aldrig räcker.
 Och förthensful

Hwi täncker man en ther uppå,
 Mit i döden wi här stå.

O! at wi wise woro, och måtte besinna hwad
 oss framdeles öfswergå skal, Deut. 32, 29. nemligen
 Döden och Domen. Låtom oss då ransaka vårt wa-
 sende, och omwända oss til Herran; Thren. 3, 40.
 Låtom oss af Hiertat bedia: Herre, lär oss betänka,
 at wi dö måste, på thet wi måge förståndige warda.

Et sådant Guds Barnas högst nödiga bekymmer, at
 med innerliga och andäktiga böner och suckar, rått kunna
 tänka på döden, efter Syrachs förmaning, tänk på än-
 dan, Syr. 7, 40. ja: beställ om tit hus, ty tu måste
 dö;

Dö; Esai. 38, 1. har i wälmaften wäl betänkt och lagt på hiertat wår Saliga Christendoms Syster, then i Lifstiden Åreborna och Dygådla Matronan, **MARGARETA COLLING**, Wälförtiente Kyrkioherdens i Stenqwista och Årila Sörsamlingar, Årewärdige och Höglärde Herr **AMBROS FREDENGRENS** högtårade och nu högt saknade Kiäre Make. Hon har sökt skaffa med fruktan och bäsivan, at warda salig, Phil. 2, 12. at kunna säja: Schwad iag lefwet eller dö, så hörer iag Herranom til. Swad Hon sökt thet har Hon och sunnit; och som Hon med Maria utwält then bästa delen, Luc. 10, 42. så har Hennes JESUS tildelt Henne thet bästa ewigt warande Goda, som och Henne aldrig skal ifrån tagas, ty

En ewig ro ewinnerlig frögd thet blifwer.

Som FridFärsten i Himmels högd thet gifwer.

Siälen är förd i Abrahams stöte, then andelösa Kroppen skal rått nu föras ned i jordenes stöte, at hastwa sin hwila och ro, til thes al oro i thenna oroliga onda werlden får en ända.

Si äro nu här församlade, til thenne Saliga Heder. wårda **MATRONANS** sista Åretienst wid Hennes Begrafning, så wäl at betyga medlidande öfwer Hennes högtårade qwarlemnade Kiäre Mans och Barns stora prsakade bedröfwelse och ångslan, som och, at tillsammans betänka

betänka vår dödelighet, ja, både lif och död; Therefore wille wi dödelige menniskior med hierta och mun andrapa then odödeliga och ewigt lefwande nådige Guden, at Han wille lära oss betänka, at wi dö måste, uplysa vårt i andeliga saker förörskade förstånd, och böja vår motsträfwande wilja! Hör oss när wi rope vår rättfärdighets Gud, Tu som tröstar oss i al vår ängest, låt vår bön af hiertat gå, och ej i blotta orden stå. Hör oss nådeligen:

Fader Vår ꝛc.

The Helige Guds Ord, som wid thetta sorgeliga tilfället äro utsedde och mig anført rotte til Lif Text at upläsa och förklara, beskriwer then Helige Apostolen Paulus i sit Gånde bres til the Romare och 14. cap. vers. 8. så lydande:

Lefwe wi, så lefwes wi **H**erranom; Dö wi, så dö wi **H**erranom; ehwad wi nu lefwes eller dö, så höres wi **H**erranom til.

Ängängen:

Nu är wiß ther uppå, at hwarken Lif eller död, skal skilja oss ifrån Guds kärlek, som är

är i Christo **JESU**. Så frimodig, oförsträckt och ståndaktig betygade then ifrån Guds kärlek oförljaktige Apostolen Paulus sig vara i lifwet och döden, uti brefs-
 wet til the Romare. Cap. 8, 38. 39. Apostolen frågar förut i then 35. versen: **Ho kan skilja oss ifrån Christi kärlek?** upräknande ther på mångahanda bedröfwelser, och gör sedermera thet fasta slut, at, tillika med andra nitälskande lärare och rätta Christne, wilja blifwa i en rät tro och brinnande Guds kärlek ståndaktig, så at ingen fruktan icke eller döden, ja, en bitter och försmädelig död, mindre någon otidig kärlek til thetta naturliga lifwet, skulle skilja honom ifrån Guds kärlek; Satan och hans jagt hundar, Tyranner, ja, the grymmaste förföljare, skulle ingalunda förmå med al sin list och arghet, försmädelse och stämplingar, thenna brinnande kärleks elden utsläcka, eller thetta kärleks bandet afstöra; utan then nåd och the nådelöften, som han och flere fåt af GUD, skulle göra honom och andra frimodiga i döden, som Anden råder honom och hwar lidande Christen: war trofast in til ändan, så skal tu få lifsens crono. Apoc. 2, 10. Swar annan af hiertat älskande äkta personer, ja, andre förtrogne wänner utfästa en inbördes oförymtaktig och oföränderlig kärlek, som borde vara beständig in i sielfwa döden, men thet sker dock ofta, at en bellagelig utgång utwisar annat; men Paulus försäkrar, at ej döden skulle orsaka någon skilnad. **Sala mig icke i thet sinnet, at jag skal öfvergifwa dig, och wända tillbaka ifrån dig, tit tu går, wil jag och gå, ther tu blifwer ther blifwer jag och: Herren gjøre mig thet och thet, om döden icke**
 B skal

skal skilja oss åt; Ruth. 1, 16. Med sådana ord be-
 ringade fördom Ruth sin beständiga kärlek til sin swärmoder
 Naëmi in til döden; så trofast och ståndaktig bör och en
 Christen vara i al åkommande bedröfwelse. Kärleken
 är stark som döden, så at mycket watten icke förmår
 utsläcka kärleken, eller strömar fördränka honom,
 Cant. 8 6. 7. så stor, obestrefwelig och outsläctelig beskri-
 wes Christi kärlek til sin Brud, så bör och Brudens then sin
 Brudguma Jesum älskande Siälens kärlek vara, i al
 gjörlig måtto upriktig, och beständig, at, som ej Guds
 wrede, helfwetis ängest, ja, alla utwärtens och inwärtens
 plågor, kunde Jesu kärlek til oss utsläcka, så skole wi ock
 så älska vår kära GUD och Jesum, at inga bedröfwelles
 strömar vår kärleks eld skole utsläcka. Då säger en i
 Christi kärlek brinnande älskare som Ruth: Tala mig
 icke i thet sinnet, at jag öfwer gifwer min GUD;
 bort Satan, synd, werld, flärd, och hwad annat, som mig
 ifrån min Jesu kärlek draga wil. Thet heter: Förban-
 nad är then, som icke hafwer Jesum Christum rät
 kär. 1 Cor. 16, 22. När Christus tre gånger frågade Petrum:
 Älskar tu mig? Swarade han tre resor: Herre, Tu
 west al ting, Tu west at jag älskar Dig. Joh. 21, 17.
 En sådan kärlek til GUD, och en sådan frimodighet i nö-
 den och döden, kommer icke af menniskans egna naturli-
 ga krafter, utan allena ifrån Gud, af hans nådewärkan,
 och af hans Krafft, som är mächtig i the swaga. 2. Cor.
 12, 9. Hwil'et Paulus gierna erkänner på många ställen i si-
 na skrifter, och i synnerhet i thetta näst tilförene anförde
 rum, thest han vidare säger: Jag wil hälst beröma
 ma

ma mig af min swaghet, på thet Christi Krafft
 skal bo i mig; och ännu: Therefore är jag wid
 godt mod i al ångest för Christi skul, ty när jag
 swag är, så är jag stark. *ibid. v. 10.* Wi måge ock wäl sam-
 maledes tillstå, och i ödmjukhet erkänna wår oförmögenhet
 och swaghet, men ther emot högeligen beröma och tacka wår
 nådiga GUD, som så krafftigt styrker Sina barn, at the kun-
 na i alt åliggande sija med Paulo. I alt thetta öfwer-
 winne wi genom Honom, som oß alskat hafwer.
 Rom. 8. 37. Si, således kommer al wår styrka och frimo-
 dighet af GUD, som wi noqa måste märka, icke alenast i
 döden, utan och i hela wår lefsaad, i al wår nöd och i dö-
 den sammaledes, som wi af betraktelsens afhandling wi-
 dare warda hörande. Herren IESUS förlåne oß nåd,
 at kunna betyga ej med blotta orden, utan med hiertan
 wår kärlek til IESUM i Lif och död, ja, med then sungan-
 de Sörsamlingen frimodigt sunga:

Jag är wis och ther på liter,

Swarken lifwet eller död

Mig ifrån min IESU sliter,

Anglar, höghet eller nöd;

Triuphet eller annat mera,

Ware kommand' eller när,

Skal mig från GUDS kärlek föra,

Som i IESU Christo är.

Och i anledning här af, wilje wi förfoga oß til then
 upläsne Texten, föreställandes, genom GUDS nådige
 tilhielp,

En rät frimodig och om sin ewiga salighet försäkrad **S**hristen.

1. i **L**ifwet

2. i **D**öden och

3. i **D**öden.

Tu helge eld hugnelig tröst,
Låt brinna i vårt hierta och bröst
Guds kärlek, til at hålla hans Wod:
Hielp draga vårt kors med tolamod,
O **H** **E** **R** **E** och med krafft bered,
Och styrk vår hertans blödighet,
At wi här manneliga strida må,
Och så genom döden til lifwet gå. Halleluja!

Abhandlingens första **D**el.

I mindre märkwärda än härliga och trösterika äro
Apostolens ord, då han säger: **E**hwad wi lefwe
eller dö, så höre wi **H** **E** **R** **E** **R** **a** **n** **o** **m** **t** **i** **l** **i** **f** **o** **c** **h** **d** **ö** **d** **h** **ö** **r** **a**
människa sig ej fåfångt må inbilla i lif och dö dora
H **E** **r** **r** **a** **n** **o** **m** **t** **i** **l** **i** **f** **o** **c** **h** **d** **ö** **d** **h** **ö** **r** **a**
och omsider i ewighet sin sielstagna ogrun-
dade inbilning beklaga, så är billigt, thetta som en högst-
nödig sak lägga på hiertat, hwad här til i hennes lefwerne
fordras. Förthenstul, förutan thet, som så wäl för som efter
Textens upläsande blef förestält, synes mig nödwändigt
wara, then föregående Versen i thetta 8. Capitel anförä,
och tillika betrakta, at **I**ngen

Ingen lefwet sig sielfwom, och ingen dör sig sielfwom.

I. Af GUD hafwe wi thet naturliga lifwet; ty i Honom lefwom wi, röroms och hafwom wår wårrelse, Act. 17, 28. som thetta med mera wår första Tros Artichel of nogfamt läret.

2. Af GUD hafwe wi och thet Andeliga Lifwet. Här om talar tydel. then helige Apostolen Paulus: GUD som är rik i barmhertigheten, för sin stora kärlek skul, ther med han of älskat hafwer, tå wi ännu worom döde i synderna, hafwer Han of samt med Christo giordt lefwande, Ephes. 2, 4. 5. ty som döden är syndenes lön, Rom. 6, 23. så äro alle i syndene framhårdande andeligen döde. Gud säger: Jag geck fram om tig, och såg tig ligga i tit blod, och sade til tig, tu skalt lefwa. Ezech. 16, 6. Allt så hafwe wi thet andeliga Lifwet af GUD, och thet ewiga, som wi rät nu få höra. Christus säger: Jag är wågen och sanningen, och lifwet. Joh. 14, 6. therföre säger och Esaias, Herre ther af lefwet man, och min andas Lif står alt ther utinan, Tu gjorde mig lefwande. Esai. 38, 16. Och at thetta är GUDS nåde wårkan läse wt af wår tredje Tros Artichel: Jag kan ej af egenkräft komma til min Herre Jesum Christum, utan then H. Ande hafwer mig kallat och uplyst. En syndares omwändelse och ther på följande helgelse wisa hans andeliga lif och salighet. När själen är skild ifrån kroppen, så är menniskan naturligen död; altså, när Jesus, medelst synden är skild ifrån själen,

är hon andeligen död, ja, bortkommen ifrån thet lif, som af GUDI är. Eph. 4. 18.

AF GUD hafwe wi jänmwäl, som sades 3. Thet ewiga Lifwet; ty GUDS gåfwa är thet ewiga lifwet. Rom. 6, 23. Et lif, ther glädie är tilfyllest, och et lustigt wäsende på GUDS högra hand ewinnerliga; Et lif, ther al sorg uphöder, ty

AF torlas skola tå med sit,
Ehwart man ser hit eller tit,
Ehe många Christnas tårar.

Et lif, ther ingen död skal wara. Apoc. 21, 4. Et ewigt lif, ty så älskade GUD werlden, at Han utgaf Sin enda Son, på thet at hwar och en, som tror på Honom, skal icke förgås, utan få ewinnerligt lif. Joh. 3, 16. Och thetta lifwet har Frälsaren JESUS öf dyrt förwärfwat med sin död och blod, som öf renar ifrån alla synder. 1 Joh. 1, 7.

Tilägne wi öf thetta ifrån synden renande JESU Blod genom trona, så höre wi HERRANOM til; wi höre honom til i thetta Lifwet, som GUDS Barn, ty äre wi Barn, så äre wi och arfwingar, nemligen Guds arfwingar, och JESU Christi medarfwingar. Rom. 8, 17. Som arfwingen har rätt til föräldrarnas ägendom, men får ej tiltråda then samma för thetas död; altså äro wi GUDS Barn, men thet är ei än uppenbart, hwad wi warda skolom. Wi äro sa-

lige

lige wordne, dock uti hoppet. Rom. 8, 24. Edert lif är förborgat med Christo i Gud, men när Christus edert lif warder uppenbar, så warda ock wi uppenbarade med honom i härligheten. Coll. 3, 3. 4. inmedlertid

Wänta wi med glädie och stadiger tro,
Til thes oss nållas then salige ro.

Sär wi nu alt thetta i helig andakt betrakte, hafwe wi icke swårt at finna, thet wi böra lefwa Gudi, ock icke oss sielstom; ty en Son bör lefwa sin Fader til behag, en tienare sin Herre, en undersätare sin Öfwerhet; är icke GUD alles wär Fader, barmhertighetenes Fader? är icke GUD alle Herrars HERRE? är icke han alla Konungars Konung, wär Himelste Konung, för hwilken alle Konungar måste lägga ned sina Kronor, och tillstå, HERRE, tu äst wärdig at hafwa Krafft, och Mra, och Pris, och Lof. Apoc. 5. 12. Paulus erhindrar oss thenna wär skyldighet, såsom flytande af Christi pina och död, så han så talar: Christus är förthensful död för alla, at the som lefwa, skole icke nu lefwa sig sielstom, utan Honom, som för them död och upståndn är. 2 Cor. 5, 15. Hwilket ock then dyre Guds mannen Lutherus gör i förklarungen öfwer wär andra Tros Articel i Catechismo: på thet wi skole blifwa och lefwa under Honom i Hans rike, och Honom tienna i ewig rättfärdighet menlöshet och salighet, såsom Han af döda upståndn är, lefwer och regnerar i ewighet.

Och må ingen undandraga sig thenna skyldigheten; emedan, som Paulus med eftertryck talar i vår Text: ingen lefwer sig sielfwom, och ingen döer sig sielfwom. Thet är: ingen rätt Christen, eho han wara må, hög eller ringa, fattig eller rik, man eller qwinna, ung eller gammal, som åstundar och söker få lefwa hos GUD i ewighet, skal lefwa sig sielfwom, utan sinom GUD, så mycket mera, som han af GUD har både thet naturliga och andeliga lifwet, och skal hafwa och få thet ewiga af nåde för Christi skul, som wi nu ensaldeligen hört hafwe.

I betraktande här af, skulle ock alltid liuda i hwars och ens hierta och öron these Pauli ord: ingen lefwe sig sielfwom, och ingen dö sig sielfwom; men, o jämmer! och Gudi klagat! ej en allena, utan allt för många lefwa sig sielfwom, och ej Gudi, nemligen:

I. Alle store obotfärdige och förhårdade syndare, som säja: efter the ord, som tu säger oss i Herrens Namn, wilje wi icke göra: Jer. 44. 16. 17. thet är lefwa: utan efter the ord, som af vår mun gå. Och these i andelig mätto liflöse menniskor kunna äntå, oaktat hwad stora synder the bedrifwa både med tankar, ord och gierningar, göra sig en god tanka om saligheten, och förmena sig befrämja sin nytta och nöje, rå likwäl klarligen skönjes, at the hata sig sielfwa, emedan på theras wandring kan icke annan utgång följa, än then ewiga döden.

2. Lefwa

2. Leswa och the sig sielwom, som äro egennyttige, och under alt sit företagande ringa wårda GUDS åra och sin nåstas wålfärd, allenast them sielwom går wål; emot thesom skrifer Paulus: Ser icke hwar och en på sit eget bästa, utan på en annans bästa; Phil. 2, 4. och then, som icke söker sin nåstas nytta, han är icke eller GUD; ty kärleken til GUD och wår nåsta kan icke åtskiljas. The sika efter jordist åra, oansedt med andras förtryck och undergång: the söka efter jordist lust, ofta med andras olust och pust: the sika efter rikedomar, ofa ta ej utan andras fattigdom. Theras wisa är:

Med rätt och orätt, jag tager alt slätt,
Så länge jag godset kan fånga;
Jag brukar fast til, och gör hwad jag wil,
Jag dårar och swiker så många.

Så likwål menniskan leswer, ej at samla jordiska utan himmelska skatter, och girigheten är en rot til alt ondt; men wara gudelig och låta sig nöja, är winning nog, ty Gudachtigheten är nyttig til al ting, och hafwer löffte med sig om thetta (så wida GUD behagar och oss saligt är:) och thet tilkommande lifwet. 1 Tim. 4, 8. Johannis förmaning må tå diupt i hwar menniskas Siäl och minne intryckas: älsker icke werlden, icke eller the ting i werldene äro, köbens begärelse, och ögonens begärelse, och högfärdigt Leswerne, 1 Joh. 2, 15, 16.

Wethen, som så leswer sig sielf, och älskar werlden, at han har thenna werldenes gods, och ser sin Broder

Der wara nödstält, men sluter sit Hierta til för
honom, huru blifwer GUDS kärlek i honom?
1 Joh. 3, 17. förthenskul råder åter Johannes: Mine Barn,
älskoms icke med orden och tungone (allena) utan
med gierning och sanning. v. 18. We then, som så hård-
hiertad lefwer, at många beklagelige och nödlidande men-
niskor sucka och gråta öfwer hans lefwerne; och we then,
som så dörr, at många frögda sig öfwer hans död; men
wål then, som så lefwer, at många eländige frögda sig öfwer
hans lefnad, men sörra och beklaga hiertel. thes affak-
nad och död: Och then fromma, medlidande, tröstande,
hielpsamme menniskan, huru har nu döden tagit honom
ifrån oss? hwar wilje wi nu finna then, som oss så tröstar,
råder och hielper, som han giordt. Sannerligen så borde
hwar och en lefwa både GUDI och sinom nästa, at han med
godt samwete kunde säja: Mit bekymmer har varit, och
GUDI ära, ännu är, at behaga min GUD, och tiena min
nästa i al min lefnads tid: och under alla mina syflors sö-
retagande, så i andelig som timelig mätto, har thenna
varit min endaste affickt, at GUDS ära och min salighet
mätte igenom them warda befrämjad; ty jag wet, at thet
en gång warder sig wisande, hwad skilnad är emellan et
gudeligt och syndigt lefwerne: om jag ägde hela werl-
denes otaliga skatter, så wille jag them gierna bortgiftwa,
at jag woro heligare; ty, om icke förr, dock när samwetet
waknar, och döden stormar an på människornas hiertan,
plågar wisa sig, at synd är synd, så kunna jordenes skatter och
rikedomar intet trösta sina älskare eller ägare, utan allena
JESUS är then, som så kan trösta och hielpa; Förthen-
skul, o werld

SAr med tit gods tin ros,
 Thet får af mig ej ros:
 En flod kan thet beswåra,
 En eld kan thet förtåra,
 Far med tin rikedomar,
 Far fort, the gifw' ej fromma.

Dy alt hwad werlden lofwar,
 Edel skugga hafwer,
 Åra Guld och pris.
 Jag slått intet altar,
 Men thet platt föraktar,
 Som et stofft, en is.
 The gå bort
 På en tid kort:
JESUS ewigt hos mig blifwer,
 Och mig lifwet gifwer.

3. Många menniskor äro och, the ther wilja lesiwa Guld och sig sielfwom tillika, delande sit hierta både til GUD och werlden, icke besinnande hwad Christus talar: **J** kunnen icke tiena GUDI och MAMMON. Matth. 6, 24. Men som thet ej kan ste, at en menniska sönderdela kan sit hierta och lesiwa et naturligit lif, så kan thet icke eller rima sig tillsamman, at lesiwa GUDI och lesiwa sig sielfwom på en gång; ty then som lesiwer sig sielfwom i säkerhet och synd, kan icke med sin lesnad behaga GUDI, utan har at besrukta förhårdelsens straff, och GUDS nådes bortwikande, som Gud talar genom Davids mun: Jag har låtit them i theras hiertans sinne, at the måge wandra

wandra efter sit råd. Psal. 81, 13. thet är: lefwa sig sielfwom. Ah! thet är ej med ord och tårar at beklaga, thet en sådan lefnad och kärlek til werlden dageligen til-tager i alla stånd, och synnerligen när them, hwilke skole lära och förmana andra, at ingalunda lefwa sig sielfwom, och med rätt lära och Christeligit anständigigt lefwerne föreläsa sina åhörare, säjande med Paulo: Warer mine efterföljare. 1. Cor. 4, 16. i thet, at the med Dema fåt kärlek til werlden; 2 Tim. 4, 10. så ej utan förargelse sannas; then annorlunda lærer och lefwer, han ohelgar ibland oss Guds Namn; men hwad skole sådane en gång swara för Guds Dom?

Ibland then hoven, som lefwer sig sielf, äro och wisserligen Skrymtare, hwilket then Engelen i Sardis förestältes: Jag wet tina Gierningar, ty tu hafwer namnet at tu lefwer, och äst död. Apoc. 3, 1. These hafwa sken til Gudaktighet, men försaka thes Kraft. 2. Tim. 3, 5. The wisa sig i utvärtes mätto lefwa Heranom, men Anden säger: Jag wet tina Gierningar, tu äger ej mera, än blotta namnet. Således at skrymta, hafwa the aldrig lärdt i Christi Schola, och af Guds Ord, utan af satan, som förskapar sig uti liusens ångest, 2 Cor. 11, 14. ock som han så wäl kan wisa sig förändrad, så är ock icke under, at hans tienare också förskapa sig. Och oansedt i anförderumet egenteligen talas om bedrägeliga och skrymtaktiga lärare, så kan thet likwäl lämpas til skrymtare i gemen, hos hwilka ingen ting widare är än blotta Christne namnet,

namnet; men hwar ock en kan finna, at annat är hafwa
namn af en rätt Christen, ock annat at wara en oskrymt-
aktig ock upriktig Christen.

Skrymtare, the äro som hwitmenade griffter,
hwilke inwärtens äro fulle med the dödas ben, och
al orenlighet Matth. 23, 27. som Christus straffade Pha-
risæerne: the äro som trån med bara blad utan frukt. Ach!
mångas böner, kyrkogång, bot och bättring, Herrans
Natwards gång är alenast et utwärtens skens; så thet sannas:
Tu har namn at tu lefwer, men tu äst andeligen
död. Lägger så på hiertat / i Skrymtare, Christi Ord:
Jag ransakar niurar och hierta. Apoc. 2, 23. thet
som är fördolt för menniskor, thet är uppenbart för
then Awetände Gilden, som på sidste dagen skal hafwa
fram thet i mörkrena fördolt är, och uppenbara
hiertans anslag. 1. Cor. 4, 5. Låtom oss förthensful ej
lefwa oss sielswom, utan Gudi, på thet upå oss må san-
nas: Schwad wi lefwe eller dö, så höre wi Her-
ranom til.

Så görä och lefwa i all stund,
Oss unne GUD af sin misfund!
Hans Ande hielpe oss thet til,
At görä hwad han hafwa wil. Kyrie Eleeson.

Then som så nu wil dö HERranom, han må-
ste icke lefwa sig sielswom, utan lefwa HERranom,
hwilket sker när han lefwer i en rät tro; ty then rätt-
färdige skal lefwa af sine tro, heter thet hos Pro-
pheten. Habac. 2, 4. och utan tron är omöjeligt at
täckas GUDI. Hebr. 11, 6. Thenna tron bestär ther uti,

at en Christen hafwer en san kunnskap om GUD, och en hiertelig förtröstning til honom. Jag nämnde en san kundskap om GUD, och förstår ther med en sådan Guds Kännedom som Kristus talar om, så han säger: Thetta är ewinnerligt lif, at känna Dig allena sannan GUD, och then Tu såndt hafwer JESUM Christum, Joh. 17, 3. at en menniska uti kunnskapen om GUD, om vår Frälsare JESU CHRISTO och vår salighet, söker at dageligen sig öfwa och förbättra, blifwande fast och stadig wid GUDS Ord, utan at låta sig förnufft ther emot något dömma, eller draga sig ifrån Guds Ords sanning genom werldslig wishet och Konst. Ty wi finna, GUD bättre, huru många och skadelige meningar i Religionen äro upkomne längst för thetta, och ännu dageligen flera yppas och utspidas af menniskor, the ther wilja utransaka andeliga och himelske ting efter sin naturliga wishet, emot Andans intygande: Then naturliga menniskan förnimmer intet af thet GUDS Ande tilhörer; ty thet är honom en galenskap, och kan icke begripat, ty thet måste andeliga dömas 1. Cor. 2, 14. Hwar igenom sker, at många warde förledde och försörde ifrån rätta wägen in på willostigar.

Annat råder of then Helige Paulus, så han skrifer: at wi skole taga alt vårt förnufft til fånga under CHRISSTI lydno. 2. Cor. 10, 5. men en sådan nödig lära och alswarsam förmaning wärdas ringa eller intet af många säkra Guds Ords föraktare, utan wi måste klaga och bedia med Församlingen.

Tu wärdes HERRe se thet til,
 At mången lærer som han wil,
 Förnuftet wil nu måstra GUD,
 Och tadla på hans Ord och Bud.

The stälta andar dämpa nid,
 Som sträfwa fast med allan id,
 At bringa nyt på banen an,
 Försläcka så tin läro san.

Som thet är en krop och en Ande, en HERRe, en Tro, et Dop, en GUD, Eph. 4, 4. 5. så skul-
 le thet och wara et Hierta och en Siäl, Act. 4, 32,
 men ehuru sådant word at önska, är thet dock ey at för-
 meda, emedan ibland oss finnas så många Atheister, som
 endels i hiertat, endels med munen försmåda GUD; an-
 dra hålla then ena Religionen lika god som then andra, och,
 som ordspråket kan lämpas, äta med alla, och hålla med
 ingen, wända kappan efter wädret, the sticka sig effter
 tiden, men på strafwärdigt sät, så at Religion är alle-
 nast et Ceremoniel wärk i thetas sinnen.

Men oansedt man har en rät Religion, och en rät
 Lära eller Tro, i anseende til Christendomens kunskap,
 så sfer äntå, at man icke thesfore altid kan säja: ehwad
 jag leswer eller dö, så hörer jag HERRanom til; ty hwad
 hielper älska sanningen och hata Gudaktigheten, eller hwad
 hielper bekänna en rät tro, och med syndig säkerhet och
 frymteri neka then samma? The säja sig känna
 GUD, men med, gierningarne neka the thet, effter
 the

the äro styggelige för GUD och olydige, och til
 alla goda gierningar odugelige, Tit. 1, 16. klagar
 Paulus. Jag kan icke untermåta, at anföra Jacobs Ord i
 thenna saken: Hwad hielper thet, mine bröder,
 om någon säger sig hafwa tron, och hafwer
 dock icke gierningarna? kan ock tron göra
 honom salig? tron, så hon icke har gier-
 ningarna, är hon dödd i sig sielf, therföre säger han:
 wisa mig din tro med dina gierningar, så wil jag
 och wisa dig min tro med mina gierningar. Du
 tror at en GUD är til, thet gör du rat utt, dies-
 larna tro thet ock, men the bästwa. Jac. 2, 14. 17.
 18. 19.

O Gud! hwad beklageliga tider har Du låtit oss
 öfwerlefwa, så the rätta Christna taga af, och mun-
 Christna taga til, sådana som med munnen nalkas
 GUD, och hedra Honom med läpparna, men
 theras Hiertan äro långt ifrån Honom. El. 29, 13.
 så at wi måge tänka, at nu, eller at minstone icke långt
 borto, är then tiden, om hwilken JESUS talade: När
 menniskones Son warder kommandes, mån han
 skola finna tro på jordene, Luc. 18, 8. och med
 David af hiertat klaga: Hielp HERRE, the He-
 lige äro nu förminskade, och the trogne äro få
 ibland Menniskors Barn. The skrymta och äro
 af orent hierta, men HERREN utrote alt skrymt-
 teri. När Hedningen Diogenes blef frågad, hwarföre
 han

han om tiusa dagen geck med lyfta på torget? swarade han:
 Jag söker menniskor, meningen war: rättsinniga och
 förnuftiga menniskor; thet samma må ock lämpas til
 vår tid, tå the äro så få, som leswa Gudi til behag.
 När en frågade JESUM, HERR, äro the ock få, som
 warda salige? swarade han strart ther på hwarken Ja,
 eller Nej, utan sade: winlägger Eder ther om, at I
 mågen ingå igenom then tränga porten, Luc. 13, 24.
 Jag wil, i anseende til thet som är anfördt, säga: jag me-
 nar så warda salige, och thenna min utlåtelse bekräftar
 JESUS med egna tydeliga ord, Matth. 7, 13. tå Han säger
 om thenne tränga Porten, och ther til ledande smala
 vägen, at the äro få, som finna honom, i stället, at the
 äro många, som wandra på then breda vägen, och ge-
 nom then wida porten, som drager til fördömselsen.
 Men then tienaren, som wet sin Herres wilja, och
 icke gör ther efter, han skal få mycket hugg.
 Luc. 12, 47. Hwad är en ogudaktig och säker Christen?
 ej bättre än en kättare, en Turk och Hedning, ty
 utan helgelse får ingen se HERAN. Hebr. 12, 14.
 Icke warder hwar och en kommandes i Hime-
 len, som ropar HERRE, HERRE, utan then,
 som gör min Faders wilja, som är i Himmelen.
 som Christus säger: Matth. 7, 21. Ty then som säger:
 Jag känner honom, (GUD) och icke håller Hans
 bud, han är en liugare, och sanningen är icke
 i honom, 1. Joh. 2, 4. han må wara så lärd, som
 han wara må.

Som wi nu hört, at wi skole leswa HERANOM,
 och bewisa thet med Christeligit leswerne i en san tro
 och

och ren Religion, så förgåtom aldrig Pauli förmaning: Om wi nu lefwe i Andanom, så låtom oss och wandra i Andanom. Gal. 5. 25. ty om I lefwen effter köttet, så skolen I dö, men om I döden kötsens gerningar genom Andan, så skolen I lefwa: Rom. 8, 13. Och i samma affeende måge wi och altid wäl minnas en gammal Regel:

I! Menniska,
 Som tu tror, så lefwer tu:
 Som tu lefwer, så döer tu:
 Som tu döer, så far tu:
 Som tu far, så blifwer tu

I Himmelen eller i Hellsbetit.

I betraktande af allt thetta, som nu i enfaldighet är anført, anförtror jag eder, som en aldeles oumgångelig sak, til et slut af thenna första wår, betraktelses del, hwad Paulus skref til sina Corinther: Försöker eder sielfwa, om I ären i trone; bepröfwer eder sielfwa. Eller kännen I eder icke sielfwa, at I Jesus Christus är uti eder? utan så kunde wara, at I odugelige ären. 2. Cor. 13, 5.

2. Delen.

I anse nu widare en Christen frimodig och nögd i lidandet och nöden. Thet heter: I werldene hafwen i twång, ja, I skolen gråta och jämra eder, Joh. 16, 20, 33. som Christus oss förkunnar, sådant warder ock på menniskorna fullkommat, så at the i nöden med en klagande röst ofta måste utbrista: **Har Gud**

G U D förgåt it at wara nådelig, och tillhäft sina barmhertighet för wrede skul, Pl. 77, 10. och med samma David: **H E R R E**, huru länge wil tu så platt förgåta mig? huru länge fördöfjer **T u** **S i t** ansichte för mig? huru länge skal jag förja i mine själ, och ångslas i mit hierta dageliga; Pl. 13, 2. 3. tå the ofta nog ther under ej betänka, at wi måste genom mycken bedröfwelse ingå i **G U D S** rike. Act. 14. 22. Således utlåta sig icke rätt-sinnade **C h r i s t i n e** i theas bedröfwelse, the som genom **G u d s** nåd icke lefwa sig selfwom; emedan the weta, at wi måste efter **G u d s** behag lida, och korset i trone med tolamod emot-taga och draga: wi måste låra wara frimodige i bedröfwel-sens tid, och försäkrade om en ewig salighet; ty wi äro icke utan orsak med **J E S U** kors tekn teknade i döpselsen, och böra förthenskul följa **J E S U** wår lidande **F r ä s s a r e s** Exempel ef-ter, hwilken under sit aldraswåraste lidande bad: **M i n** **F a d e r**, är thet möjligit, så gånge thenna kalken ifrån mig; dock icke som jag wil, utan som **T u**: och wi dare: Skal jag icke dricka then kalken, som min **F a d e r** hafwer gifwit mig? Joh. 18, 11.

Så skal och en rättsinnad **C h r i s t e n** tänka: **M i n** **J E S U S** har druckit then bittra korskalken full, ja, rågad af **G u d s** wrede, full af själå-ångest, full af the fördömdas qwal, och helswettis ångest, huru wil jag wara en **C h r i s t e n**? huru kan jag lefwa **H e r r a n o m**? huru kan jag wara en **J E S U** lärjunge, om jag icke tager **H a n s** kors på mig hwar dag och följer min **J E S U S** efter? skal jag tå icke dricka then kalken, som min **J E S U S** har gifwit mig! **D a w i d** har om **C h r i s t o** (som bögde **S i t** **H u s w u d** på korset) förkunnat, at **H a n** skulle dricka af bäcken, thet är, lida; men sedan

skulle Han uphåfwa Huswudet, Psal. 110, 7. thet är: sitta på Sin Faders högra hand; så skal och min lidande Jesus, efter mit wäl utståndne lidande, bekröna mig med härlighetenes Krona, jag wil imedertid förlåta mig på Hans Kärlek och nåd, och med David säja: Jag wil tagga then hålsosamma Falken, och predika HERRANS namn, Pl. 116, 13. thet är, lofwa GUD, som til min salighets bästa insänkt mig thenna kors-falken: jag måste som en Christen tacka Gud både för mot- och medgång, bedröfwelse och glädie, och säja med Job: HERREN gaf, och HERREN tog, wälsignad ware HERRANS Namn. Job. 1, 21.

Och styrktes en korsdragande Christen icke litet i sin frimodighet, när han påminner sig hwad Paulus tröstade sig wid, då han skref: Wi wete, at them, som hafwa GUD får, tiena al ting til thet bästa. Rom. 8. 28. nemligen, alla plågor och bedröfwelser hwad namn the hålst måge hafwa, hwar med Gud behagar komma ihog sina barn i tiden, the skola icke lända them til skada, utan til fördel och nytta; ty Gud kan icke mena illa med thet som han gör emot sina barn, utan thet tienar them til thet bästa. Hans aga inplantar i them en barnslig kärlek och lydno, och upwäcker hos them alsware at wara himmels- och ej jordisk sinnade, the äro således ofta nog hårdt agade barn på jorden, men the äro och blifwa härmedelst wälartade barn. Icke mindre är ock thetta them til tröst hwad Paulus skrifwer: thet är ju et fast ord: dö wi med, så skole wi lefwa med: lide wi, så skole wi med regnera. 2. Tim. 2, 11. 12. Och här igenom sker, at oansedt krossens krafter aftaga, och blifwa ofta aldeles utmattade, så blifwa doch själens krafter af JESU kraft märkeligen styrkte.

Thet

Thet heter eljest: Hwar dag hafwer sin egen plågo, Matth. 6, 34. så at mången måste klaga med David: Jag warder plågad dageliga, och min näpft är hwar morgon för handene. Ps. 73, 14. the måste säja med Paulo: Jag dör hwar dag, 1. Cor. 15, 31. thet är, i anseende til så många plågor, lefwer jag i döds fara, och är ingen dag säker om mit lif, och i sådant tilstånd kan en sådan klagesuck ofta af swaghet falla af theas mun: **Dr Herr** med oss, hwi wedersfars oss tå alt thetta? Jud. 6, 13. men the upmuntra sig genom Guds nåd strart, och säja: ehwad wi lefwe eller dö, så höre wi Herranom til, ehuru wi ock bedröfwes, plågas och anfåttas, antå äro wi Guds barn, antå äro wi i nåd hos wår Gld, och således wisar sig en Christiens frimodighet i nöden, och thes försäkran om saligheten. Men

3. Selen.

S Het återstår ännu i wår betraktelses afhandlande, at gifwa akt uppå, huru then ock wisar sig i döden. For- dom sade Moses: Kommer hit til mig hwar och en, som Herran tilhörer, Exod. 32, 26. O! at hwar och en af oss hörde Herranom til, så skulle på dödsdagen en ewig wälsignelse oss tildelas; men thenna ewiga wälsignelsen, ehuru dyrt han allom är förwårswad af wår käresta Frälsare JESU Christo, hafwa dock aldrig the at wänta del ther af, som dö sig sielfwom, utan allena the, som dö Herranom. Här wid är at märka, hwad thet är; at dö sig sielfwom, nemligen 1. at lefwa i synden, hwilket när menniskan gör, fallas hon lefwandes dö, 1. Tim. 5, 6. och när hon i syndene fortfar, utan omwändelse och bättring, in til thes hennes timelige lif slutes, döer hon och then ewiga döden. 2. Heter thet at dö sig sielfwom, när men-

miskan är sin egen mördare, hwar på ej eller annat kan följa, än then ewiga döden. 3. Dö och the sig selskorn, som af otolighet förestriwa GUD tid och sätt at dö, såsom Jonas Propheten: Jag wil helre wara dö, än lefwa, Joh. 4, 3. och Elias then eljest stora GUDS mannen: Så tag nu H Erre mina själ. 1. Reg. 19, 4.

Men at dö H Errenom, thet är, dö när H Erren så behagar, så at menniskan är nögd at lefwa, så länge GUD wil, och dö när GUD wil; men imedlertid tror så och så lefwer, at hennes dö blifwer en ingång til et ewigt lif, och hon kan i dödsstunden med frimodighet utbrista: Jag åstundar nu skiljas hädan och wara när Christo, ty Christus är mit lif, och döden är min winning. Phil. 1, 21, 23. Sådana människors goda upsät är, at altid kunna med församlingen instämma:

J lefwer jag, och döer altid
Min GUD, then ingen skil mig wid;
Ehwad jag lefwer eller döer,
Jag tå tilhör
Et en H Erren, som alt godt oss gör.

Och som wi sunge i en annan wacker Psalm:

Wilt hiertelig jag längtar
Efter en salig änd.
Jag har lust skiljas hädan
Från thenna werlden ond,
Trängtar til himmels glädie
Kom snart, D! Jesu, kom.

Döden kallas eljest hos Iob försträckelsens Konung,
Iob. 18, 14. och kan ofta komma en menniska saselig och försträckelig före, med an han är kommen för syndenes skul, och
up

uphåfwer then klåra föreningen, som är emellan själen och kroppen, och afstå thet band, med hwilket the äro sammansfogade; men som döden, ehuru han förorsakade skilnad emellan Christi krop och själ, när Jesus' upgaf sin Anda på korset, dock icke kunde uphåfwa then personliga föreningen emellan Christi Guddom och mandom, så skal han ock icke eller kunna göra om intet then förening, som är emellan Jesum och en trogen själ; utan ehuru nära wi med wår Jesu här äro förbundne, så at wi kunna säga: Jag lefwer, dock icke nu jag, utan Christus lefwer i mig, Gal. 2, 20. så skal then dock blifwa närmare i och genom en salig död, då wi få komma til Jesum, blifwa hos honom, se honom, och prisa honom i alla ewighet.

Ach! hwilcken lyktlig stund then då är, när wi således i döden tillika dö Herranom! Hafwa wi här i tiden måst klaga: Swad bedröfwar tu mig min själ, och är så orolig i mig, ja, när skal jag ther til komma, at jag måtte se Guds ansikte? Psal. 42, 3. 6. som wi tilförene hördt talas om Guds barnas kors; ther skole wåra sörjedagar ändas, och wår himelste längtan få sit fulla nöja: hafwa wi här åskadat Jesum med tronens ögon, såsom genom en spegel i et mörkt tal, så skole wi ther få se honom ansikt emot ansikte, 1. Cor. 13, 12.

När then gamla Iacob feck se sin klåra Son Ioseph, at han ännu lefde, sade han: Nu wil jag gierna dö, efter jag har sedt tit ansikte, at tu ännu lefwer; Gen. 46, 30. Så säger ock en trogen Christen i dödsstunden: Nu wil jag gierna dö, ty jag får se min Jesum, som ewiwerliga lefwer, jag får se min Jesum som säger: Jag lefwer, i skolen och lefwa. Ioh. 14, 19. Hwilken som tror på mig, han skal lefwa, om han än död blefwo. Ioh. 11, 25. Här af tröstade sig
Iob

Job, hwilken sade : Jag skal i mit kött få se GUD, Honom skal jag mig se ; och mine ögon skole skåda Honom, och ingen annan , 3 Cap. 19, 27. och

Az thet saliga äffadande,
Orsakas glädie stor,
Med frögdesång och spelande,
Uti Guds Ängla Chor,
Sångande Helig :
När Herran Zebaoth :

Guds barn hafwa här på jordene glädie i andelig måtto af Jesu inneboende i theras hiertan, hwaraf theras hiertan intagas, och finna ther af största hugnad, men så blifwer then dock större i himelen, ja oöbeskriflig, ty intet öga har sedt, och intet öra hört, och uti ingen människos hierta är upstigit hwad GUD ther hafwer beredt them, som honom älska. 1 Cor. 2, 9. och skola the icke til en tid åtniuta thenna glädien, utan i ewighet, som Jesus tröstade sina bedröfwada Lärjungar : Ingen skal taga eder glädie ifrån eder. Joh: 16, 22. Ach ! förtheniskul

Hwad kan vara större frögd,
Än wistas uti himmels högd,
Se Guds ansikte blida ?

Wäl of tå, om wi, medan wi lefwe, le we Herran, och när wi dö, wi ock dö Herranom, på thet, at ehwad wi lefwe eller dö, wi alltid höre Herranom til.

APPLICATION.

Sålledes hörer och nu wår Saliga Christendoms Syster, then Åreborne och Dngdådla Matronan
HER-

Herranom til, och lefwet hos sin käre Gud i ewighet, emedan Hon i tiden lefwat honom och icke sig sielfwom. Hennes lefwande tro, lysande i rät kärlek, och oskruntad Gudsfruktan: Hennes trohet och kärlek til Sin kära Man: Hennes sorgfällighet och ömhet om sina kära barn: och Hennes redliga förtroende med Släkt och Wänner, äro nog prof och witnessbörd här til. Och som Hennes wiktigaste och högste bekymmer war, at Hon måtte hafwa Guds nåd, sina mynders förlåtelse, och wara förwisad om Sin ewiga salighet, hwilket Hon säkert kunde förmoda, om Hon med tronens armar omfamnade och höllo fast sin för sig och alla menniskor lidande törnekrona och korsfästa Frälsare Christum; så besant Hon ock af Jesu helige ords och blods krafft i Herrans heliga Natward, under Sin swaghet, märkelig wedergwefelse och frimodighet, ej utan andras stora förundran; betygandes Hon sin innerliga längtan efter Sin Jesum med böner och suckar, åstundandes, at ingen af Hennes tilstådes warande kära anhörige, måtte med klagan, gråt och tårar, Hennes samtal med sin afdrakäraste Jesu, och Hennes brinnande andakt och själva nöje förhindra.

Hon erkände, och hwar rättssinnad Christen med Henne erkänner, at man kan ej så lefwa Gudi och icke sig sielf, som man är skyldig och bör göra, emedan thet syndiga kötet, och then onda werlden ofta förleda oss, och wi måste besanna, at anden, ehuru han är willig, så är dock kötetet swagt. Marc. 14, 38. Et så stort tolamod, så stor frimodighet, och så stor känsla af then Helige Andes inneboende och rörelse i Siälen kunna ej eller alla finna som Paulus och andra heliga Martyrer; dock kunna och

E

an

andra genom Guds Nåd vara willige och frimodige, at
 efter Guds behag, undergå then timeliga döden, och then
 med prisaf GUD, hwilket och wår Saliga Döda giordt,
 och i samma frimodighet til sin GUD hierteligen suckat:

Din Ande tröste mig altid,
 Och hielp i then sista strid,
 Then jag med döden håller.

Och

Nu har jag Jesum i mit hierta,
 Si nu har jag glädien af,
 Then mig ewigt hugna skal.

Sammaledes

Din, min JESU, wil jag blifwa
 Här i tid, och ewigt ther;
 Ty tu äst min JESUS kär.
 När nu döden qwäljer lifwet,
 Jag för ingen rådes här:
 JESUS alt mit goda är.

Och vidare:

Allet har jag en hertans ro,
 At min skatt är nu A och D,
 Begynnelsen och änden,
 At GUD mig Sig til lof och pris
 Införa wil i Paradis;
 Ty klappar jag med händer.

Thenna himelska ro och glädien, som Hon så hertes-
 ligen ästundade, har Hon och nu lykeligen wunnit. Jag
 wet wäl, at Hennes i sorgen efterlätne käre Man och gier-
 na förunnar Henne then samma, dock röreshans hierta
 af thenna swära skinnaden och affaknaden: ögonen brista ut i
 tiltrande tårar, och munnen i flagan, som och wäl wärdt är:

Uet!

A! är thet ej stor sorg och gråt,
När krop och själ skal skiljas åt.

A! är thet ej stor sorg och gråt,
När goda wänner skiljas åt.

A! är thet ej stor sorg och gråt,
När Man och Hustru skiljas åt.

Herr Kyrkoherden wet wäl och lärer andra, at af sorg kommer döden, och hiertans ångest förswagar krafterne. Syr. 38. 9. Han wet wäl och lärer många Syrachs förmaning: Sedan then döde nu i ro ligger så wänd tu igen at tänka på honom, och hugswala tig öfwer honom, efter hans Ande nu hådan skild är. *ibid.* v. 4. Han lærer och råder många, som med tårar följa sina döda til grafwen:

Edra tårar skolen I stilla,
Och Edert hopp icke förpilla;
Christus som upstod af döda,
Skal then upwäcka utan möda.

Men Herr Kyrkoherdens och hwar Christen wet, at en måttelig sorg är icke förbuden, utan billig och tillätelig, som åter Syrach lærer: Min Son, när någon dör, så begråt honom, och beklaga tig, såsom then ther stor sorg hafwer, tu skal gråta bitterligen. *ibid.* v. 16. 17. **A**! fast mera begråter man sin kära trogna Maka; then sådan bedröfwelig skilnad erfarit, kan bäst then behierta.

Thenne Herr Kyrkoherdens sorg förekommer mig, som then ther sörgde öfwer sina Barns dödelige fränsälle, säjandes: Thetta gör mig så ondt, som man togo en led af mit finger; men när Gud hådankallade Hans kära Maka, såde han: **A**! thenna sorgen är mig så bitter, som ett resben med

wäld utur min sida borttryktes. Icke långesedan fick Herr Kyrkoherden sorg af Sin käre Sons dödeliga afgang: en Son af GUD begåfwad med dygder, qwickhet och wakra berömeliga böjeljer: et ämne til GUDS äros befrämjande, och sin käre Faders hugnad och glädie; men nu nu är en fast mera frätande bedröfwelse och ångslan, nu nu är som et resben borttrykt och taget utur hans sida, hwilket saknas, men ej så snart glömmes.

Jag sluter min ensaldiga betraktelse, och önskar med hwat och en medlidande, at Herr Kyrkoherden, som så många sorgbundna, swaga och ångsliga, medelst Andans nåd, och Guds helge ords lefwande krafft, märkeligen tröstar, må och nu ther af befinna en wedergwefande hugswalelse, saft och kraft, tillika med sine sörjande moderlöse käre barn: och at then nåderike Guden wille Honom med hålsa och al annan wälsignelse uppehålla som en trogen och nit älskande Herde för sin Hiord och församling, som en sorgfällig Fader för sina kära barn, som en redlig wän emot sina förnåma kära anhörige och flere andra, och at Han med oss, och wi med Honom, måge af Guds milda hand och nåd styrkte och frimodige, samt om en ewig salighet försäkrade kunna trygt säga: Ehwad wi lefwel eller dö, så höre wi HERANOM til. Aro wi wärdslöse i wår döds betraktande, så sker wår önskan näppeligen; men komma wi altid ihog wår dödlighet, så sker thet genom GUDS nåd lyckeligen. Jag sluter förthenskul som jag begynte:

Hwi tänker man ey ther uppå,
Mit i döden wi här stå.

Herre lär oss betänka, at wi dö måste, på thet wi måge förståndige warda. Amen!

PERSONALIA.

S Huru Dygd och Gudsfruktan, samt et
ärbart lefwerne hafwa i sig sielfwa bå-
de timelig och ewig lön; then förre hos
Menniskor, som äfwen efter döden blif-
wer odödelig, medelst theas ärefulla äminnelse,
then senare i Himelen, theräst trogne JEsu Christi
esterföljare få ärones härliga Crona; Så har doch
then loslige plägeseden blifwit i våra Christeliga
Församlingar brukad, at wid theas jordefärder,
som redeliga för sig wandrat hafwa, the i HERR-
ranom dödas Christel. Födelse, Wandel, och sali-
ga Afskied ej uti tysthet äro förbigångne, utan med
the aflednas wälförtiente beröm och ihugkommelse
blifwit them efter lefwandom til dygde lefnads up-
muntring och eftersyn behörigen förestälte. Sielf-
wa billigheten fordrar och thet samma nu af oss
wid thetta sorgeliga tillfället, så wi ej untermåta
böre, fast än korteligen, at nämna Thenna nu i
HERRanom Saliga, och i Lifstiden, Åreborna och
Dygdådla MATRONANS MARGARETA
COLLINGS, hwilken döde lekamen står redo

at nedersätjas i jorden, Hederlige Härkomst, Dygdiga lefwerne, och änteligen Sal. Affsied ifrån werlden.

År 1688. den 7. Febr. år Hon född hit til werlden uti Gripsholms Prästegård af Christelige och mycket hederlige Föräldrar, warandes Hennes Fader då Kyrkoherde öfwer Gripsholms Stad och des tillhörige Sofnar; men sedermera Probst och Kyrkoherde öfwer Fogdö och Helgare församlingar, then Hög Årenwyrdige och Höglärde Herren, Magister JOHAN COLLING, och Modren Hög Åreborne och Dygd Ädle Matronan CHRISTINA ÅKERBERG, som, af tilbörlig sorgfällighet om sit fåre Barns nya och thet på följande andeliga födelse, Henne skyndsamat genom then Hel. Döpsellen befordrade til Christi rikes gemenskap, samt Jesu förtiensts och förwårswade Salighets delachtighet. At bibehålla Henne wid samma nåd, hafwa the efter Årens tiltagande, låtit underwisa Henne uti sin Salighets kunskap, som sedermera hos Henne dagel. tilwårte icke alenast i förståndet, utan och i öfningen, så at Hennes högsta förnöjelse under al sin lefnads tid war, at tiena och lofwa sin GUD både med en ljuflig röst, som GUD Henne beskårt, som oc med et andächtigt hierta. En som Hon i barndomen fick smak af GUDS Ords och nådes sötna,

ma, fördkades Hennes törst sedermera dagligen
ther efter. Jemte thetta blef hon ock uti alla andra
hennes stånd anständiga och nyttiga stycken wäl un-
derwist, och thet med så mycket större lätthet, som
Hon en synnerlig lust och qwickhet ägde, at snart lära
och fatta alt, hwar uti Hon fick någon underwisning.

År 1705. Då Hon war på sit 17. År, öf-
werkom Henne then hiertans sorgen, at Hon ge-
nom döden bortmiste sin kärasta och hulda Moder,
som Henne icke allenast en stor affaknad i Sina
bästa år, utan ock en frätande ångslan förorsakade;
så at Hon fick i första åren lära, at följa JE-
sum efter, och bära Hans kors i tro och tolamod.
Men ännu större bedröfwelse måste Hon erfara,
tå Hon år 1714. igenom döden oförmodeligen mis-
ste Sin käraste Fader, hwars fränfalle grep Henne
så hårdt an, at Hon twenne resor blef rörd af
slag, och söga hopp war om Hennes Lif. Och
huru genom waksam flit och goda medel thenna
swåra anstöt öfwerwang, så behölt Hon doch
en miåtsiuka hela sin lifstid igenom icke utan stor
swårhet.

Åhr 1715. d. 31. Martii ingick Hon thet Chri-
stel. Aftenskap, som genom Guds åkallan och
försyn, Hennes Sal. käre Fader bewiljat med
Kyrkoherden öfwer thesa Församlingar Sten-
awista och Arila. Årewärdige. och Höglärde Herr
AMBROS

AMBROS FREDENGREN. Med hwad synnerligit förtroende, och inbördes äkta kärlek the förnöjeligen samman lefwat uti 22. år och 20. dagar, witna nogsamnt Hans hiertel. sorg och ymnoga tårar, hwilken Gud med sin tröst åter hugne och hugswale! Under hwilken tid, til theras nöjes förökelse, Gud wålsignat theras äktenskap med 5. Söner och 2. Döttrar, af hwilka 3. Söner och en Dotter äro förut i HERRanom afsonnade, och två Söner samt en Dotter ännu lefwa, som en så ömhiertad, och för theras wålsfärd, samt Christeliga och goda upptuktelse så mycket wakande Moders oafsläteliga omsorg, med många tårar och innerlig bedröfwelse, wid Hennes bortgång sakna, begråta och beklaga.

Hwad theнна wår Sal. Christendoms Systers öfriga och almånna lefwarne angår; så har Hon haft sit största nöje at frukta och tiena Sin Gud af et yprichtigat hierta, icke allenast under Gudstienstens andåttige förrättande i Kyrkan; hwaråst Hon sällan afhördt någon predikan utan tårar; besynnerl. under Lif-Predikningar, som förorsakat hos Henne en gudel. beredelse til Sin död och afskied, jemte thet Hon som oftast med innerl. tro och wördnad infunnit sig til HERrans Hel. Rattward; utan ock hemma i sit Hus, med Guds ords läsande, Gudel. Böner och tack-såjel-

säjeller. Sin uprichtiga tro hafwer Hon med et fromt lefwerne betygt, warit hatare af flård och hyppigt lefwarne; men i stillhet och ärbarhet, så hemm. i som i omgånge sin werld igenomgät. Huru medomkande och hielysam Hon warit emot fattiga och nödlidande, lära mer än många, som Hennes bortgång med sorg och tårar sakna, nog samt bewitna, latande aldrig någon tröstlös och obulven ifrån sig bortgå. Emot sina Wänner uti omgånge wist sig redlig och höflig, hwar med Hon wunnit theras synnerl. kärlek och tycke.

Med hwad Gudsfruchtan och alla Dygders Exempel Hon hafwer lyst i sit Hus, huru ordenteligen Hon thet til alla delar föreståt, med sparsamhet, utan öfwerflöd, thet Hon i synnerhet hatade, doch at hwar och en, som sig bordt, fät sin del til nöje, thet betyga Hennes käre Man, barn, och tienstefolk, som sakna sin hugneliga medhiely och understöd i Huset, sin moderliga omsorg och uptuftelse, sit goda och förnuftiga anförande, och syblornes anstalt och wälförordnande. Ja, som Hon har warit upfödd i dygd, så har och hela Hennes lefwerne warit et dygdelefwerne; rättel. har Hon warit sinnad för thet timeliga och wäl underrättad för thet ewiga.

Hennes helsa har merendels warit swag af ätskillige hårda anstötter alt ifrån Sin Sal. kär-

re Faderns död, men besynnerlig af hiertflapning och Melancholiske rörelser. Hwar til kommit en swår hosta och bröstvärk, som följt Henne i några år med nyrken värk och olägenhet, til theß omsider Hon näst förledne 3:die Dag Påsk el. d. 12. April. blef ther af efter middagen långt hårdare ansatt, som än alt mera tilöftes, så at Hon fierdedagen tillika klagade öfwer swåra håll och sting i ryggen och genom lifwet. Samma dag tå Hennes käre Man kom hem ifrån Uxila, och befrågade Henne om Hennes tillstånd, tog Hon Honom i handen, och förde Honom in i en Kamare, säjande: tytt, at wår dotter ej skrämmer sig. Jag har sått dödsens sanninge bud, och lades ther på 5:te dagen aldeles til sängs, hwar efter åthskillige flere på Henne stormande anstötter sig yppade, som betogo Henne alt hopp om längre lifs tid. Swårfore Hon lät sig fast angelägit wara, at göra sig säker om Guds Nåd och syndernas förlåtelse, til hwilken ända Hon lät kalla Hr. *Comministern* i theße församlingar til sig, begärande, at Han skulle grunda sit skriftermål på theße orden: Jag är en Gåldbunden tienare, skyldig Tiotusend pund, och har intet at betala med, samt hugna Henne med sin dyrbare Frelsares Jesu Blods och döds påminnelse. Hwilket Hon med andacht afhörde, och bad innerl. Gud, at han wille förlåta Henne alla sina

la sina synder, och med Jesu rättfärdighet them betäcka, anammande thet upå Herrans Hel. Mattward tillika med sin käre Man; och fick sedan en sådan tröst, at Hon med synnerligt tolamod, och werldenes, ja, alt thet werldsligas förgätenhet, wäntade efter sin förlofning, styrkande sig med många härliga Skriftenes språk och böner.

När ibland annat then Psälmen Henne förelästes:

O Jesu när jag hädan skal,
 Och Andan min upgifwa,
 För winning stättar jag thet fall;
 Hos Tig får jag ta blifwa
 Der Himmels-Cronan för mig står,
 Then jag af Herrans Hand ta får,
 Som jag har efterlängtat.

betygade Hon en sådan glädie, som Hon redan warit triumpherande i Himelen, säjandes: Så får jag och then himelska Cronan, och himelska Cronan, repeterande thet många gånger. Så hon såg sin kära Man stå wid sin sång med tårar, sade Hon til honom: Gack bort och grät intet, at Tu ej förstörer mina Himelska tankar. Du blef wäl intet försummat, hwad görligit war med goda läkare och tienl. Medicamenter Henne at understödia; men som the intet wille hielwa, märktes at Hennes stund war kommen, hwilken Hon och med nöje efterlängtade, hugnande sig tidast med thesa orden: S 2 Ty

Ty den trösten jag ey glömmet,
 At min Broder **JESUS** dömer.
 Om Onsdagen, som war d. 20. April. efter mid-
 dagen blef Hon ännu swagare, men behölte under sul-
 domen och til sista ande dragten sit sunda förstånd, mål,
 syn och hörsel, så frågade Hennes käre Man Henne,
 om några oroliga tankar hos Henne inföllo? swarade
 Hon nei: Jag tänker på min plåga; och när Han
 ytterligare sporde om Hon ihogkommer sin korsfästa
JESUM, som lidit och öfvervunnit Döden för Henne,
 och öfnat Henne vägen til Himelen; gaf Hon til
 swars: **GUD** beware mig, at jag skulle förgåta Honom,
 then släpper jag aldrig, utan väntar nu allenast, at Han
 skal komma, och mig förlåsa.

HERR **JESU** kom och hielp mig! nu är
 jag alt redo och färdig, som woro hennes si-
 sta ord. Swar på hon efter några minuter stilla och sakt-
 modeligen, som uti en söt sömn, saligen i **HERR**anom afled,
 och upgaf sin Ande i sin Frälsares **JESU** Händer, klockan
 in emot 5. efter Middagen, sedan hela Hennes wandrings
 lopp här i werlden varit 49. År och 7. Wekor.

Then Högste, som således sin tienarinna til
 sig fordrat hafwer, och nu hennes Siäl ewinnerl.
 hugnar med alla Christtrognas i the lefwandes
 Lande, förlåne Kroppen en rolig hwillo, och
 sammanfoge Honom med Siälen på then stora
HERRans tilkommelse dag, så at niuta en glad
 och ärefull upståndelse!

† † †
Denna Christeliga Högföreläsa
och Hederwårda Guds Försam-
ling hembår denna Sal. Matro-
nans i Sorgen efterlemnade käre Man,
tillika med the förjande Moderlöse Bar-
nen, al ödmjuk, hörsam och tjenstelig
tacksäijelse, som har behagat med sin För-
näma och ansenliga närwarelse, behedra
thenna Christel. jordefärd och Begravnings-
Act; hwilken Höggunstiga och behagel.
Affection och sonnerliga bewågenhet,
the önska, hålft wid fast behageligare
tilfällen, med ödmjuk hörsam och skyldig
tienst hwarjom och enom at kunna be-
möta.

Graf-

Graf = Skrifter

Til

Minne

af

Äreborna och Dygdadla

MATRONANS

MARGARETA

COLLINGS

Ärebara och Hedersfulla förde Leswarne,

Samt

Salige Häfted ifrån Werlden,

Upstälte

af

Huses Wänner och Anhörige.

† † †
Sundergårdrand Gud na låter himlen färla
Med glans och purpur röd, med ögnesågnad
hvit,
Nu dimba, töcknugt moln och mörker komer tit,
Att under månans krets sig diur ei kunna wärja.

Ostadihetens ått kring hela werldens kuster
Flöt af wår första Fars och Mors ostadihet,
Och lystna som, ty wår! förbudna frukten bet,
Ty måste hwitt och svart här kallas Bror och Syster.
Och olycksalig dag! då Mor låt sig förföra
I en förbannad lek, och Ormen spelet wann,
Then ädla Bild förgicks, Guds wredes låga brant,
Och Satan med sin flock triumpher wagn fick lidra.

Ehwad tu kallas och hwad titul dig tu letar,
Om tu utwåljer stort ell äger litet Namn,
Så seglar tu i qwas, i högst bedröflig hamn,
Ther tu af qwinmans Såd ei finge något weta.
Then himlens slutne Port har öpnat med sin pina,
För Judar och för Grek, som räcka trones arm;
Der afgrund skälfröer för Guds söta nådes barn,
När mörkrets förste ser, hur Jesus älskar sina.

Så gläd dig, ho tu äst, af trones hwita lödja,
Guds barnas täcka dräkt, then himla pärlan stö
Med Andakts rökwärk lyfft til Bergen up tin bö,
Att Gud Alsmäktig ei med hjelpen wil fördröja.

Tin lunga må nu ta el gifwa från sig wäder,
Tin ögon öpna stå, tin ögnhwarf läggias hoy,
Tin fot här wandra kring, ther nullna i swart grop,
Så tröstar dig doch Tron, i lif och döden gläder.

Här

Här af får en Guds Man, förbundnen Herde, fågnat,
Som bätter det förnär, än pennan min kan gie,
Ur wan wid svart och hwitt, jag menar frögd och we,
Men öfwer hwilken ferg, med strida skurar, regnat.
Gack in min kiäre Bror, uti Tit egit hierta,
Fast än, och flagan wärdt! nu hälften borto är,
Wäg lust mot pust på skäl, tu ändtlig sinna lär,
Ho öfwerwitken får, söt glädie eller smärta.
Ein älskelige Paul, thes Tig bekante skrifter,
Hwars andra hufwa bref til the Corinther gick,
Göd strax i början then, som sorgen tynger, qwick,
Tå wære från of gå bort i the dystra grifter.
At nu thet diupa jär ä nno wilja riswa,
Thet har jag wäl fördrag, thet swider nog äntå,
Når huset saknar en, thet för ha warit wä,
Ty wil jag thetta råd af wälment hjersta gifwa.
Når Tu Guds kiäre Man, af nit full för Guds ära,
Ser mörka plantor tre med wäta ögen stå,
Wid berdet, wid tin säng med suckar ängsligt gå,
Tu förjer Makan tin, I Barn, Eher Moder kiära.
Utbrist med barnen tå, ja, barnen med sin Fader:
Tack ware Fader Wår, then store Himla Drott,
Som mig så länge gjort i äkta Nöjet godt,
Och at hwar en af of här til fät lefwa glader.
Jag dristar mig ey i Guds diupa domar röra,
Men faller til hans fot, ja, lägger hand på mun:
Lof stie tig högste GUD, för hwar en nådestund,
Och al wälsignelse Tu of har tåth tilföra!
Ty tager af sin Wån nu Mannen affsied sista,
Nu biuda Modren kiär tre sorgse barn far wäl,
Then Wån, then Moder, som ey warit werldsens
tråk,
Ty står och hennes Siäl på Salighetens lista.

Tills tu, O ängslig Man, går åter til tin Kärna,
 Och Barnen til sin Mor, at byta pust i le,
 Guds ansigt skåda, samt al Angla skara se,
 Ja, ingen suck och sorg i bröstet mera bära.

In Cippum beate DEFUNCTÆ.

Hic situs est Candor, Pietas cum Simplice vitâ,
 Hoc tumulo probitas intemerata jacet.
 Lurida quantumvis cippus tua membra recondit,
 Attamen his vitam buccina clara dabit.

Göran Vallerius Past: i Tiula och Sundby.

<p>Sud Natur och Tid hopbunnit Med en allvarsam hand, Till thes tid som wärn runnit Bort i ewighetens Land. Själwa Solen dagli' mörnar Allvarsamt sin ögnebron, Månans Ljus sig konstigt hörnar Wiða tider uti skyn. Stjerne-kroppar stadigt hwälfwa Genom himlens winterråg: Diuren skulka ingen stälwa Under Endens kulna låg. Jorden wil hwar wårtid blänka I sin gröna Åre-skud, Sen hon wintren legat Enka, Qwift och dödt så prisar Gud. Allvarsamt alt mände wara, Som i skick och ordning står: Alt ostadigt står i fara, At thet plögligt undergår. Ar Naturen så samhällig, Allvarsam i tidens Lopp, Hwi är menniskan bosällig I Gudsfruktan, Bön och hopp?</p>	<p>Allvarsam Gudsfruktan äger Hemwist i en trogen Siäl, Som al Frymtans skärd afäger, Och i Gud mår ewigt wäl. Hon i Jesu Bied sig twager Men i Bättrings råderåd, Och til Jesu Kors sig drager Ut i Krona ren och glad. Et Guds Barn här söljellättes, Ja, wist har thet gidra nog; Ty hwad allvarsamt förrättes Måste dras med mödans plog. Allvarsamt til Zions högder Ögonen han lyfter opp; Ar i Bönen diupt nedbögger Bäd med hierta Siäl och Kropp. Öronen, som Davids Harpa För Guds röst upstämde stå; Ljuswa toner eller Harpa Allvarsamt til hiertat gå. Med sult Allswar Hiertat långtar Kunna hålla Herrans Bud, Mun och hierta samman trängtat Med sult allswar tackar Gud. G</p>
---	---

Hän

Hånden iboghet framträder,
 Ej för Synlor fäller ner;
 Klånda nästans bröd ej städer,
 Som för dören trågit ber.
 Klåde Dräkten hiertat visar
 Gult af alfwat, ärbarhet;
 Urbart folk i Porten prisar
 Eben med alfwat omgås wet.
 Hwad som GUD och Men skior
 fagnar
 Alfwarsambhet Klåre sag?
 Christnom alfwat wandet ägnar
 Uppå dygdens Alfwat wäg.
 Säll Fru COLLING, som så slutit
 Alla Ed: a mödos dar,
 Ut sielf Alfwarsambhet knutit
 I sit Si: net Eder qwar,
 Alfwart Sinn: tag äre: klådning
 På Ehr mylla åt Ehr skiar,
 Eder Bo och Hushåls städning
 Och hwar dag hushåsa lär.

Eder Alfwarsamma hierta
 Lär och wårda ryggen til
 Beriden, som är full med smårta,
 Förr än GUD och kalla wil.
 Men, o Herde, tina tårar,
 Och tin Barns sorgqwasde
 bröst,
 Lofwat Herren, som nu sårar,
 Stilla med en ymnog tröst.
 I förnåme Slåkt och Wänner,
 Hwilka sorgem närmost rödr,
 Och en hwar Fru COLLING
 känner,
 Ehr til minnes: ord jag för:
 Alfwarsamt sin wandringsmöda
 Genom träka, gier behag,
 Mycket nöje in til döda,
 Men doch måst på döddjens dag.

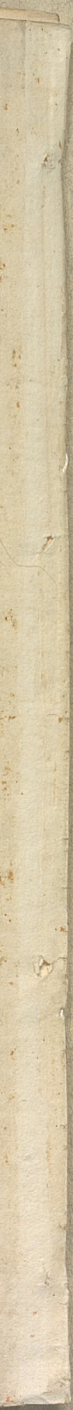
GUDMUND HUMBLA **Friks Son.**

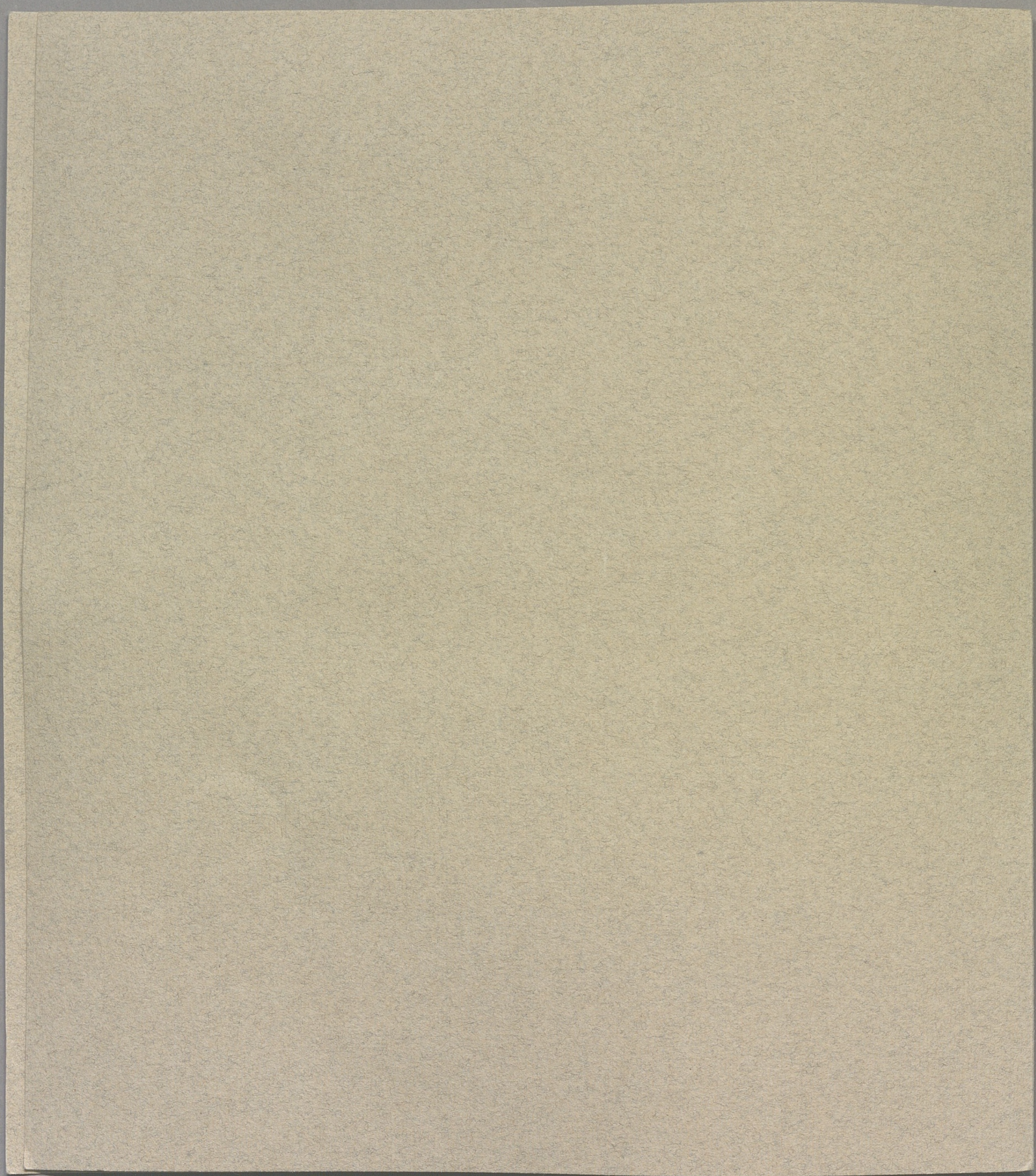
Swad är wårt usla Liff? en ström, som hastigt rinner
 Sin kos, hvars snälla spår man sedan mer en ser.
 Wår födslo dag en död begynner, som knapt hinner
 Nå affton sin, förr än theß midtdags Sol går ner.
 Skal thet så kallas lif, som döden har i faggan?
 En liflig dödlighet, som börjar uti waggan.
 Hwad är wål af wår prakt och makt och ståt och fläder?
 En näsua full med stoft, en skugga som förgår.
 Hwad är wårt hela Allt? et intet, Null och wäder,
 Förgångligt jordiskt präal, som jorden hölja får.
 En

En owisk färdag giör på al ting sidst en ända,
 Så owisk-wisser död budkastar börjar sända.
 Fast Cyrus mächtig war och Croesus hade pengar
 Stönt Hercules war stark och mycket kund' utstå.
 Darius prälad wäl med hästar, wagn och drängar,
 Och Nestor gammal war med silfwerhären grå:
 Doch måste alle sidst sin prunkand drägt afdraga,
 Och uppå dödsens bud en Swepeffiora taga.
 Then samma gamla Lag har än sit gamla wälde,
 An ropar jorden på sit wanliga Bär hit,
 Then oinfränkta macht, som forna hieltar fälde,
 Then stormar oäfskilt i werlden hit och tit:
 Kroplösa namn och hamn gier dagligt än å daga,
 At alt hward lefwand' är skal jorden sist intaga.
 Nytt witne här uppå måst' man med tårar röna,
 Så grymma döden giört en Herde makalös,
 Beröfwat Modren får från Barnen i then gröna
 Thes ungdoms wär, och giört them tröst- och Moderlös:
 Ja, Blodzförwanter al i hiertat äro fräshad,
 När på Fru COLLING wär en Atrop's Pihl är låshad.
 Min penna är för frag, at skildra af thet hierta,
 Som Salig Meister hyst för efterlefwand sin;
 Jag en mig minner på, förutan sorg och smärta,
 Thes lufwa ord och tal, thes fägnesama mine.
 Hur' war hon icke mån, at om sit hus wäl sköta?
 Och alla menniskor med wänlighet bemöta.
 Herr Morbror wisserlig har orsak nog at klaga,
 Och ogemen förlust wäl kiänt wid thetta fall:
 Cousiner och stor del i sorgen säkert taga,
 När J Er hulda Mor sen l'gga stel och kall.
 Thes äma hiertelag måst' J med tårar sakna,
 Och wänta sent thet lius, så sådan Mor upwaknar.

Men trösten Er äntå, wår Döda är ej dödd,
 Hon lefwer nu et sält och saligt äro-Lif
 Uti Guds Paradis, ther ewig glädie föder
 Theß nögdas Siäl ibland the sälla Angla Wik.
 Hwi skulle icke wi ta helre tit up längta,
 An Hennes genfärd hit med tårar efter trängta?
 Inbillen Er förstå af Mosters minn the orden:
 Min Måka, Wänner, Barn, I mig ej förja mä,
 Jag äger mera frögd, än plågor gifvs på jorden,
 För pust jag hafwer Lust; Hwi sünren I Er tä?
 Hwad kunde bättre se, än för et jordiskt Mara
 Så Himmelst Nectar söt, och se Guds ansicht klara?
 Ach! hwad osäsig ro min plågor alla wunnit;
 Ach! huru glädies jag i the utwaldas Chor,
 Hwar är tin udd o Dödd? nu har jag lifwet funnit,
 Fast mina såsom Dödd begråta mig i flor.
 Nu jag ikladder är the hwhita Lambes Kläder,
 Och bryr mig intet om, hur werlden yfs i fläder.
 Med thetta fågnestwar wi wilja of åtnöya,
 Och låta wårt förnuft stå under tronens lag,
 Til theß thet lider til, at Gud wil of uphöya
 Ur thetta mörka hus up i sin klara dag:
 Så skal en FREDENGREN til COLLING sin få haunna,
 Och unga Grenarne sin Sälla Mor omsaunna.
 Inmedlertid sku wi, som lefwa, of besitta,
 At tekena Mosters Lof up för wår efterwerld,
 Och fast Hon än är dödd, höre of dock stads inrita
 I sinnen wår, hur' Hon istån al werldens flärd
 Gåt i Guds Himlabo, ther Hon får ewigt wara.
 Gud gif of allom nåd, at samma resa fara!

CARL AMBROS WIDBERG.

www.books2ebooks.eu